

Bro kunde medtage. Det er altsaa dette Beløb, sammenlagt med det Beløb, som den nye Bro koster over 160,000 Kr., nemlig 240,000 Kr. eller i det Hele 400,000 Kr., som Ministeriet nu søger Bemyndigelse til at maatte udstrække Statens Garanti til. — Medens Lovforslaget iøvrigt slutter sig nye til det tidligere Lovforslag om samme Emne, er der dog to Forskjelligheder. Liden for Indtrædelsen af Rentegarantien er foreslaaet til 1ste Oktober d. A., fordi Broen til den Tid var færdig og bleven overleveret til Færflen. I det tidligere Lovforslag stod der „den 1ste Januar 1876“, fordi dette var fastsat som Liden for Fuldbødselen af Broen; men efterat det nu har vist sig, at den er bleven tidligere færdig, taler Billighed for, at Rentegarantien indtræder fra den Tid, da Broen er bleven tagen i Brug. — Den anden Forandring hidrører fra, at der i Lovforslaget i Samlingen 1873 var indsat og i Lovforslaget ifjor var bibeholdt den Bestemmelse, at Garantien dog ikke skulde indtræde, før Sernbaneanlægget fra Nykjøbing til Gjedser var aabnet. Trods gjentagne Prolongationer af Lidsfristen for Paabegyndelsen af dette Anlæg, har det imidlertid vist sig, at de Mænd, der havde faaet Koncession paa dette Anlæg, ikke have formaaget at faae det paabegyndt. Den sidste Frist, der var given, udløb den 15de September d. A., og der blev da fra Ministeriets Side ikke meddelt nogen Forlangelse af Fristen, fordi man ikke havde Lids til, at det vilde føre til Noget; der er altsaa ikke i den nærmeste Fremtid nogen Udigt til, at dette Sernbaneprojekt vil blive gennemført, saa at der ikke synes at være nogen Grund til at bibeholde Bestemmelsen derom her. — Seg tillader mig at anbefale ogsaa dette Lovforslag til det ærede Things velvillige Modtagelse.

Formanden: Ogsaa af dette Lovforslag ville Exemplarer blive omdelte.

Man gik derefter til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Justitsministeren forelægger: „Forslag til Lov indeholdende nogle Forandringer i Forligslovgivningen“.

Justitsministeren (Nellemann): Det Lovforslag, som jeg herved tillader mig at forelægge for det ærede Thing, gaar ud paa at indføre nogle Forandringer i Forligslovgivningen. Det har i sin Tid i Proceskommissionen været Gjenstand for Overveelse, om Forligslovgivningen i det Hele taget behøvede at indtages under Kommissionens Omraade eller ikke, og Udvaldet af disse Overveelser er blevet, at dette ikke fandtes nødvendigt, men at Forligslovgivningen egnede sig vel til at behandles særskilt, og at altsaa de Forandringer, hvortil man maatte mene, at der

var Trang paa dette Gebet, kunde iværksættes uden just at gaa Haand i Haand med den øvrige store Reform, idet det nemlig kunde forudsættes, at Forligslovgivningen, hvordan den end maatte blive, uden stor Vansteligighed vilde kunne passes ind i det nye System. Det er klart, at det i Almindelighed betragtet overhovedet er heldigt at udfordre fra Proceskommissionens Opgave, hvad der ikke strengt hører til den, idet denne er stor nok iforveien. Som Følge deraf har jeg troet, at Diebliffet nu kunde være kommet til at bringe dette Spørgsmaal om de nødvendige Ændringer i den bestaaende Forligslovgivning paa Bane.

Det første Punkt, her kunde være at overveie, er, om man overhovedet vil bibeholde en tuungen Forligsmægling. Det er nemlig et Spørgsmaal, som har sysselsat den offentlige Mening ikke saa lidt i de forskellige Lande, idet der har gjort sig en vis Modvillie gjældende mod denne Institution. Det vil erindres, at der har været en Tid, da man med stor Begeistring accepterede denne Indretning næsten overalt og lovede sig overordentlig store Fordele deraf; men det er ganske vist, at der i denne Henseende mange Steder i Udlandet er foregaaet et Omflag i Stemningen, og det henhører derfor nu til de ganske sædvanlige Ting, ved nyere Procesreformer andetsteds, at man ophever Forpligtelsen til tuungen Forligsmægling, hvor en saadan i Forveien bestod. Og jeg kan tilføie, at der ogsaa her tillands har vist sig en Stemning for at affasse den tuungne Forligsmægling, støttende sig til, at den egentlig ingen Nytte gjorde som saadan, det vil sige, at den i Henseende til at tilveiebringe Forlig, hvor der ikke i Forveien var en Stemning for at gaa ind paa et saadant, var betydningløs, saa at dens egentlige Betydning kun lå i, at man ad denne lette og lidet bekostelige Vej kunde skaffe sig et erigibelt Grundlag for sin Fordring, naar Modparten forud var villig til at slutte Forlig. Seg har imidlertid ikke troet, at der var Anledning til at gjøre en saa gennemgribende Forandring i det Tilvante. Seg tror ikke — i det Mindste er det ikke kommet til min Kundskab, — at der hos Befolkningen her i Landet skulde herske en almindelig Overbevisning om, at den ved Forligskommissionerne foregaaende Mægling er unyttig, og jeg er tilbøielig til at tro, at de Stemmer, der her i Landet have reist sig imod denne Institution, for en stor Del hidrører fra Folk, der egentlig kun have Forholdene i de store Stæder, og navnlig Forholdene i Kjøbenhavn, for Øie. Paa disse Stæder maa man ganske vist indrømme, at Forligsmæglingens Virksomhed i Retning af at overtale Folk til at indgaa Forlig neppe er synderlig stor. Dels bevirker det store Antal Sager, at de forligsmæglende Personer ikke kunne skænke den enkelte Sag nogen synderlig dybtgaaende Betragtning, ja vel endogsaa vanstelig kunne komme til blot nogenlunde at forstaa dens egentlige Sammenhæng, og dels vil det ogsaa i